

Ljubezenska poezija Mande Carli v pesniški zbirki z naslovom *Zlate sanje* je v svojih osnovnih razpoloženskih črtah v marsičem nadaljevanje njene prejšnje zbirke *Med brezami in večnostjo*. Ozira se po ljubljene osebi, ki naj razpodi samoto - nemalokrat v bojazni, da bi se ji ta oseba ne izmaknila, odtegnila. V bojazni pa ni občutiti niti trohice izsiljevanja, ampak se v njej komaj zaznavno napovedujeta upanje in pričakovanje. Vse, kar je bilo prej, se končno razdre v nezmožnost ponovitve. Zato pesnica ostaja v neobhodnosti nenehnega pogrešanja. Iz takega razpoloženja pa se vendarle nakazuje izhod – v pozabljenju, ki vabi in napolnjuje s pogumom.

Metaforika pesniške govorice Mande Carli se omejuje na podobe iz narave, pa tudi na simboliko, med katerimi sta v ospredju bela in črna. Podobe so zarisane jasno in pregledno, jezik je izčiščen. Eleganca izražanja se ponekod izteka tudi v rimah. Skratka, poezija, ki jo lahko doživljamo, kot bi ogledovali ne prav spodbudno usojenost, ki pa zna vendarle pogledati čez samo sebe.

Andrej Arko